NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

Grąžinkite siuntėjui, prašom

Lui Eriksson

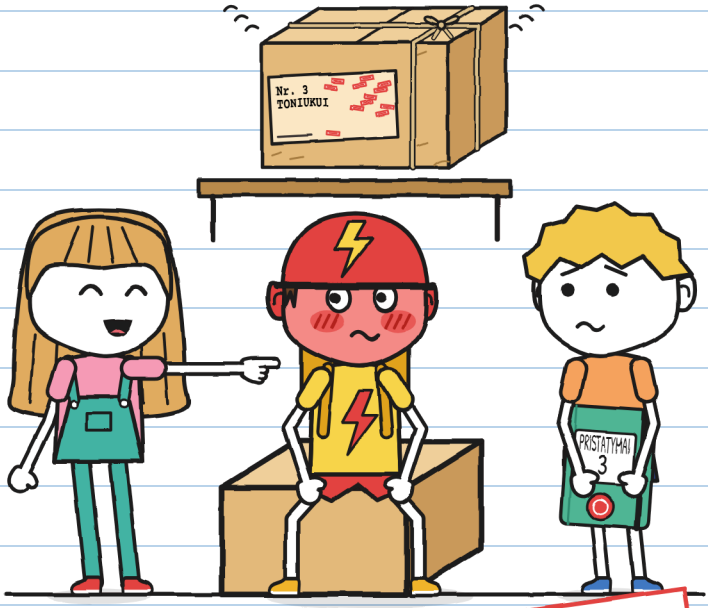

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS S
Pradinis lygis · 7+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3
Grąžinkite siuntėjui, prašom

Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson

DYDIS S · Pradinis lygis · 7+

Lietuviškas leidimas: LinguAula

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Trečioji serijos knyga. Ankstesnės: „Šis siuntinys kandžiojasi“ ir „Neatidaryti prieš griaustinį“.

LinguAula

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

Kurjeriai nenukentėjo. Paraudo – taip. –J.

Ir pirma ji skaitau aš. –J.

Jei jį rasi, grąžink. Prašau.

TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje. Tikras siuntinys atgal neparskrenda. Su tikru dviračiu vadovaukis 76 puslapiu. –J.

KAS YRA KAS

Gunis. Šeštadienių kurjeris. Piešia tai, ko niekas neprašė. Tai jo sąsiuvinis.

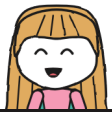

Julita. Rašo žaliai ir pasirašo J. Visada žino, kaip padėti. Tai ir yra bėda.

Tonis. Dviračiu veža ŽAIBO siuntas. Per dešimt minučių arba nemokamai. Raudonuoja dalimis.

Mara. „Neįmanomų pristatymų" savininkė. Dėvi raganos skrybėlę. Žino daugiau, nei sako.

Zoja. Iš ŽAIBO. Greičiausia. Duoda pravardes.

Brunas. Iš ŽAIBO. Kartą pradūrė padangą. Prieš dvejus metus.

Siuntinys Nr. 3. Suskamba, kai jį pajudina. Etiketėje parašytas tik vardas.

R. Siunčia siuntinius, kurių niekam nepavyksta pristatyti. Niekas netaria R. vardo.

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 3
Gunio

SLAPTA.

„Slapta“ – aš skaitau pirma. Ir niekam nepasakoju. –J.

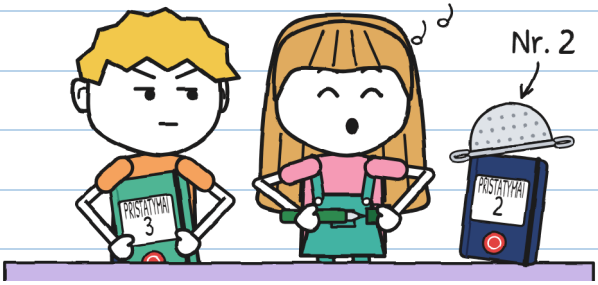

Antrasis sąsiuvinis baigėsi per vieną audrą. Šitas žalias ir turi parduotuvės antspaudą. Pirmas jį turėjau naudoti aš. Pradėjo Julita.

Pradėjau jį, kad padėčiau. Nėra už ką. –J.

Aš jos pagalbos neprašiau. Su Julita tai nesvarbu.

SKYRIUS 1

Tilin

Mara parduotuvėje laiko siuntinius, kurių niekas negalėjo pristatyti. Jie stovi lentynoje. Jų buvo dvidešimt. Su Julita pristatėme du: drakono kiaušinį ir bėgiojusias sėklas. Liko aštuoniolika.

Audros naktį mes jau ėjome namo. Vienas siuntinys suskambo.
Tilin.

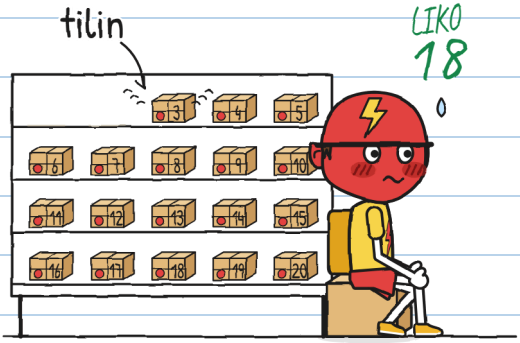

Tai buvo Nr. 3. Tonis, ŽAIBO kurjeris, pasidarė savo šalmo spalvos.

Be parašo grąžinti siuntiniai auštant parskrenda atgal į savo lentyną. Tinka tik to, kas gauna siuntinį, parašas. Ant etiketės. Rašalu, kuris nenusitrina. R. yra siuntėjas: žmogus, kuris juos siunčia.

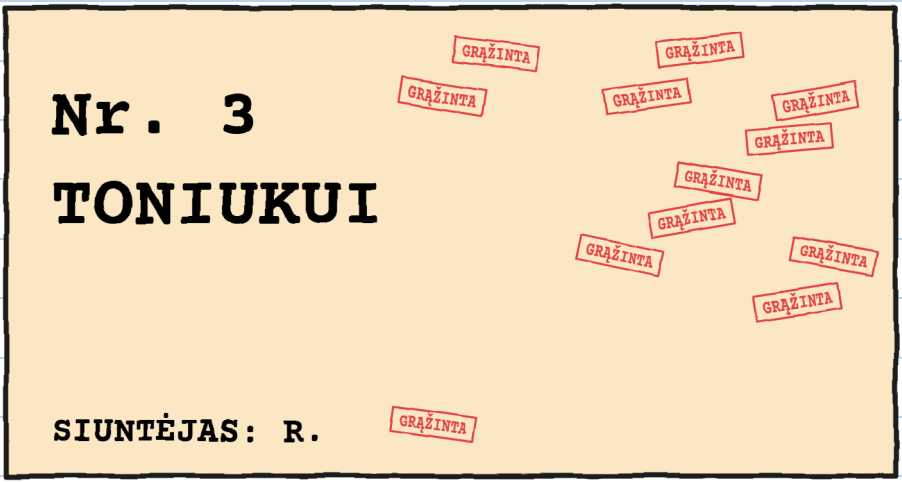

Julita pradėjo skaityti etiketę:
— Toniu...
Ji uždarė burną. Ji niekada nenutyla žodžio viduryje. Pažiūrėjau į Tonį. Jis raudonavo.

Perskaičiau pusę žodžio. Kitą pusę prarijau. —J.

Yra žmonių, kurie paraudonuoja staiga. Tonis ne. Tonis raudonuoja dalimis. Aš tai užsirašiau.

TONIO RAUDONOMETRAS

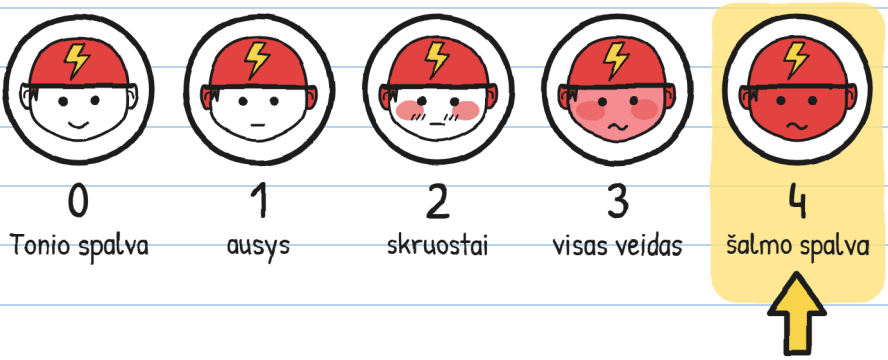

— Tas siuntinys gali palaukti, — greitai pasakė Tonis. — Jis laukia jau metų metus. Dar viena diena. Arba dešimt. ŽAIBAS neskuba.
Pirmą kartą kažkas iš ŽAIBO taip pasakė.

Tą naktį: 4. Norėjau užrašyti raudonai. Turiu tik žalią. —J.

— Šią naktį nieko neatidarome, — pasakė Mara. — O lentynos be leidimo nelieskite.

Niekas jos nelietė. Tilin suskambo dar kartą.

Tilin.

— Tai durys! — pasakė Julita.

Kai ko nors nesuprantu, sudarau sąrašą.

TILIN ĮTARIAMIEJI

Varlė nekalta. Aš ją pažįstu. –J.

Išėjau į šaligatvį išbandyti garsų. Jau nebelijo. Atidariau ir uždariau duris: giiirgžt. Paskambinau dviračio skambučiu: DŽIIIN! Paspaudžiau varlę: kvyk.

Julita purtė pirštą: ne. Nė vienas neskambėjo taip. Grįžau vidun. Tonis sėdėdamas savo dėžėje pasimuistė.
Tilin.

Prisitūpiau. Tonio dėžė lietė lentynos koją.

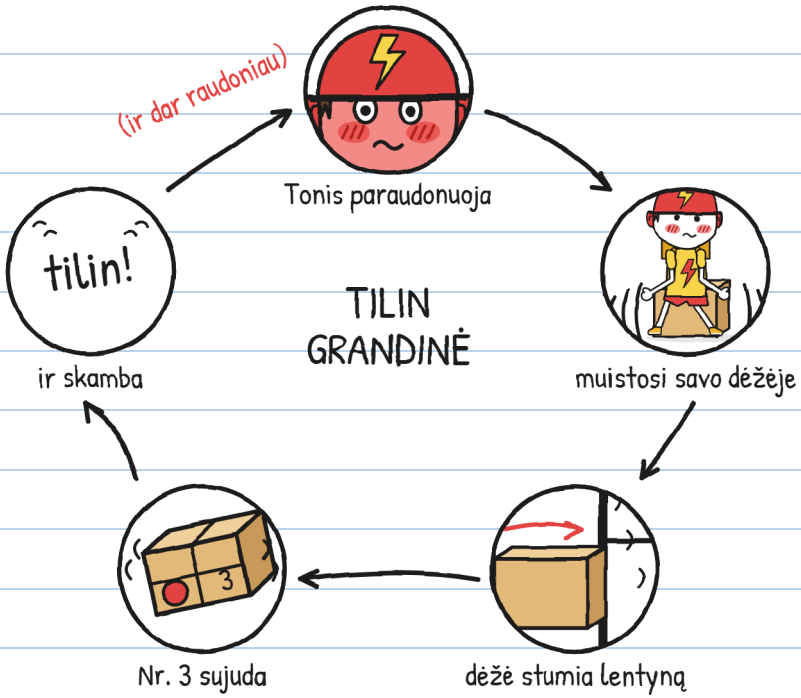

Tai nebuvo magija. Tai buvo Tonis.
Kažkas Nr. 3 viduje skamba, kai siuntinį pajudina.

Kaip aš. –J.

Tonis nusprendė nejudėti. Tai truko štai tiek:

Tai buvo tik klausimas. Klausimai lentynų nestumdo. –J.

Šitas stumdo.

— Tai buvau aš, — pasakė Tonis, žiūrėdamas į savo batus. — Kai buvau mažas.
Jis pasakė taip tyliai. Varlė išgirdo geriau nei aš.

Julita atvėrė burną. Ji turėjo daug klausimų. Tonis vis dar žiūrėjo į savo batus. Julita pažiūrėjo į jį ir uždarė burną.

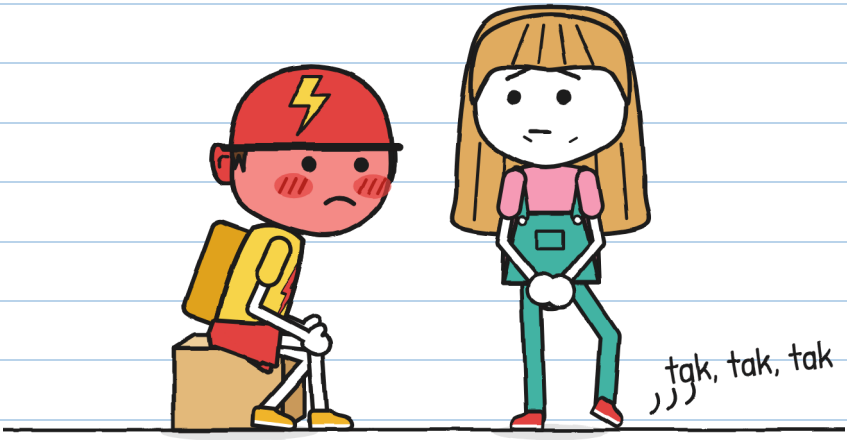

— Daugiau neklausiu, — pasakė Julita.
Jai buvo sunku. Ji judino koją.

Klausimai, kurių neuždaviau: devyni.
Visi užrašyti. —J.

— Kodėl niekada jam jo nepristatei? — paklausiau Maros.
— Dvylika kartų bandžiau. Pažiūrėk į etiketę: nei gatvės, nei namo numerio, nei pavardės. Išbandžiau visus Toniukus, kuriuos radau.

MAROS TONIUKAI

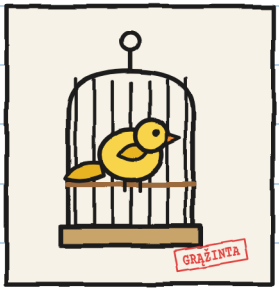

1. Kanarėlė.
(Užmynė etiketę. Netinka.)

2. Don Antonio, 71 metų.
(„Ak, jei būčiau“.)

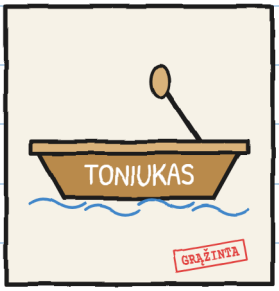

3. Kanalo valtis.
(Neturi rankų.)

— O Tonis? — paklausė Julita.
— Paskutinį kartą dar nepažinojau Tonio, — pasakė Mara žiūrėdama į jį. — Niekas man nepasakė, kaip jį vadindavo vaikystėje.

Mara išsitraukė iš po prekystalio violetinį audeklą. Uždengė Nr. 3. Kaip papūgos narvą, kai laikas miegoti. Ji pastūmė Tonio dėžę per du sprindžius nuo lentynos.
— Štai. Dabar gali judėti.

Tonis galėjo išvažiuoti dviračiu. Jis stovėjo prie durų. Per dešimt minučių jis galėjo pervažiuoti visą rajoną.
Jis vėl atsisėdo.
Nežinau kodėl. Vis tiek užrašau. Jo dėžė neturi atlošo nugarai atremti. Aš jam nupiešiau.

Niekas tavęs neprašė jokio atlošo. —J.

Uždarant parduotuvę Tonis išėjo paskutinis. Jis užsisegė šalmą.
— Mara. Rytoj ateisiu pakalbėti apie siuntinį. Privačiai.
— Šie du - parduotuvės žmonės.
Tonis pažiūrėjo į mus.
— Šitiems gerai. Bet nė vieno iš ŽAIBO.

Siuntinys buvo Toniui. Beliko sužinoti, ar jis jo nori.

Aš jau žinau, kaip jam padėti. –J.

Tai mane ir neramina.

SKYRIUS 2

Nesakiau, kad taip

Sekmadieniais parduotuvė uždaryta. Mara paliko žaliuzes pusiau pakeltas. Pakabino lentelę: UŽDARYTA (išskyrus tave).

Tonis atėjo vienuoliktą. Prieš įeidamas apsidairė į abi gatvės puses, lyg ketintų ją pereiti. Nė vieno iš ŽAIBO nesimatė.

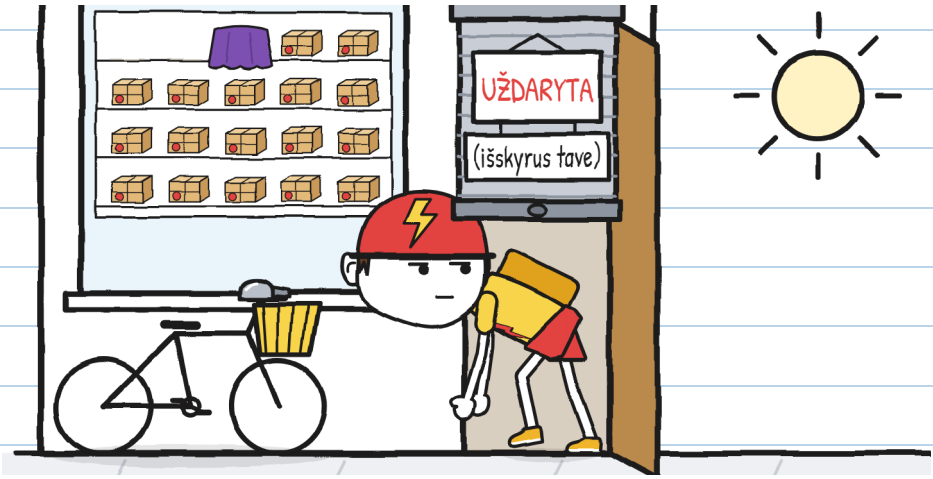

O mes atėjome pusę vienuoliktos. Dėl visa ko. –J.

Mara pastatė Nr. 3 ant prekystalio. Nuėmė audeklą. Ji kalbėjo kaip skaitantis skelbimą:
— Siuntinys numeris trys. Toniukui. Ar tai tu?
— Buvau.
— Man to pakanka. Nori jo?

Tonis pažiūrėjo į dėžę. Dėžė nieko nepasakė.
— Nesakiau, kad taip.
— Bet nesakei ir kad ne.
— Aš pasakiau: „Nesakiau, kad taip".

Trys sakiniai, kad nereikėtų pasirašyti. Suskaičiavau. –J.

Tonis griebė dėžę kaip karštą puodą. Pasvėrė ją. Apvertė. Pridėjo prie ausies. Truputį pajudino. Tilin.
Greitai ją paleido.

— O jei jis parsineš siuntinį? — pasakė Julita. — Viena naktis Tonio namuose, ir jau pristatyta. Tai logiška.
— Grįžimo antspaudas logikos nepaiso, — pasakė Mara. — Jam svarbus rašalas.

AR TAI PRISTATYMAS?		
	Pažiūrėti	NE
	Paimti į rankas	NE
	Parsinešti namo	NE
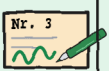	Pasirašyti ant etiketės rašalu, kuris nenusitrina	TAIP

Antspaudas ir aš galvojame nevienodai. –J.

— Julita, Guni, šis pristatymas – jūsų, — pasakė Mara. — Kaip tas, kuris buvo su griaustiniu.

Trys sąlygos.

Ji suskaičiavo jas ant pirštų:

1. Neatidarote dėžės. Etiketė lieka priklijuota.
2. Nr. 3 išeina iš parduotuvės tik tada, kai to paprašo Tonis.
3. Pasirašo tas, kas gauna siuntinį, jei nori. Be parašo auštant siuntinys sugrįžta. Nieko tokio.

— O jei jis niekada nenorės? — paklausė Julita.

— Tai niekada.

„Niekada“ nėra pristatymo data. –J.

Tonis ilgai tylėjo. Julita pamatavo laiką: keturias minutes. ŽAIBUI tai beveik pusė pristatymo.

– Pasiimu ją, – pasakė Tonis. – Uždarytą. Pagalvoti. Kol kas.
– Ar tu to prašai? – paklausė Mara.
– Prašau aš.

Užsirašiau, kaip Nr. 3 išėjo. Taip niekas negalėjo to neigti:

IŠDAVIMO KORTELĖ

- [x] Dėžė: uždaryta
- [x] Etiketė: priklijuota
- [x] Prašo: Tonis
- [ ] Parašas: dar ne

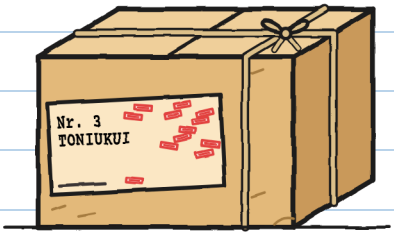

Lauke Tonis įdėjo Nr. 3 į savo dviračio krepšį. Paleido. Suskambo: tilin.

Jis pažiūrėjo į vairą ir į ŽAIBO skambutį. Atrodė, kad kažką prisiminė.

— Kas? — paklausė Julita.

— Nieko.

Tonis nuėjo pėsčiomis, vesdamasis dviratį. Jis niekada neina pėsčias.

„Nieko“ buvo „kažkas“. Reikia jam padėti. –J.

Nuo durų pamačiau du ŽAIBO dviračius, sustojusius kampe.
– Toni! Ką vežiesi krepšyje? – sušuko mergina.
Jos kasa siekė juosmenį.
– Pristatymą.
– Kam?
– Klientui.

Jis nemelavo. Prieš atsakydamas pasuko dėžę. Etiketė žiūrėjo į jį. ŽAIBO kurjeriai jos nematė.

Dabar suprantu tą „nė vieno iš ŽAIBO“. –J.

Tą naktį palikau pakeltas savo kambario žaliuzes. Gyvenu priešais parduotuvę. Norėjau pamatyti, ar Nr. 3 grįš.

— Guni? — pasakė mama iš koridoriaus. — Ko tu nemiegi?
— Stebiu siuntinį.
— Gerai. Bet stebėk jį pižamoje.

Aš irgi norėjau stebėti. Pro mano langą matyti kiemas. –J.

Auštant pasigirdo Nr. 3.

Tilin, tilin, tilin.

Paskui jis pasirodė virš stogų. Neskubėdamas. Skambėjo kaip ledų vežimėlis. Trijuose languose įsižiebė šviesa. Sulojo šuo. Nr. 3 įskrido pro langelį virš durų. Mara jį palieka atvertą kaip tik tam.

Po pamokų nuėjome į parduotuvę. Nr. 3 stovėjo savo lentynoje. Jis turėjo dar vieną antspaudą: trylika.

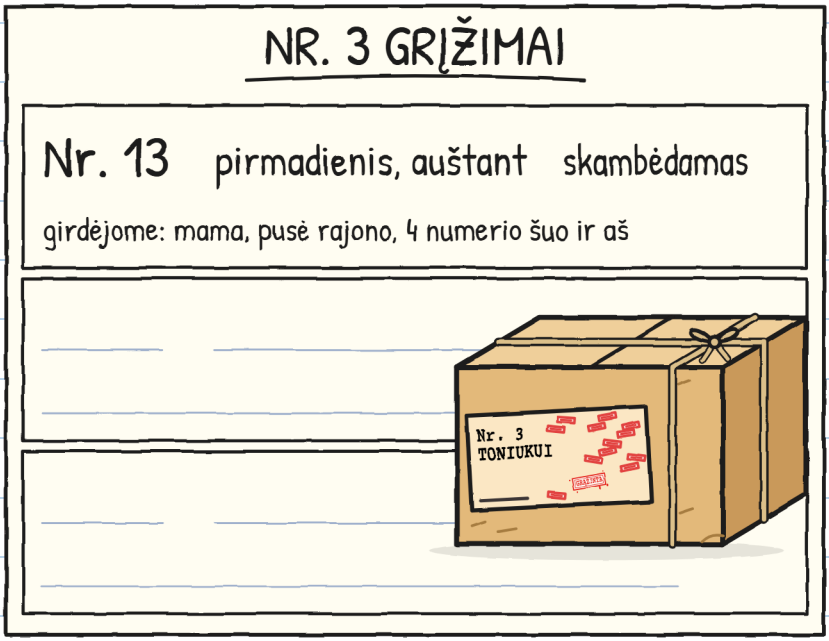

— Tai ne bausmė, — pasakė Mara. — Tai taisyklė. Niekas nepasirašė: jis sugrįžta.

Trylika antspaudų. Dar keli ir dėžės nebesimatys. —J.

Tonis atėjo dvidešimt po penkių, baigęs pristatymus. Jis neklausė apie Nr. 3. Tą rytą girdėjo jį praskrendant virš savo namų.

Aš to nemačiau. Man papasakojo Tonis:

KĄ MAN PAPASAKOJO TONIS

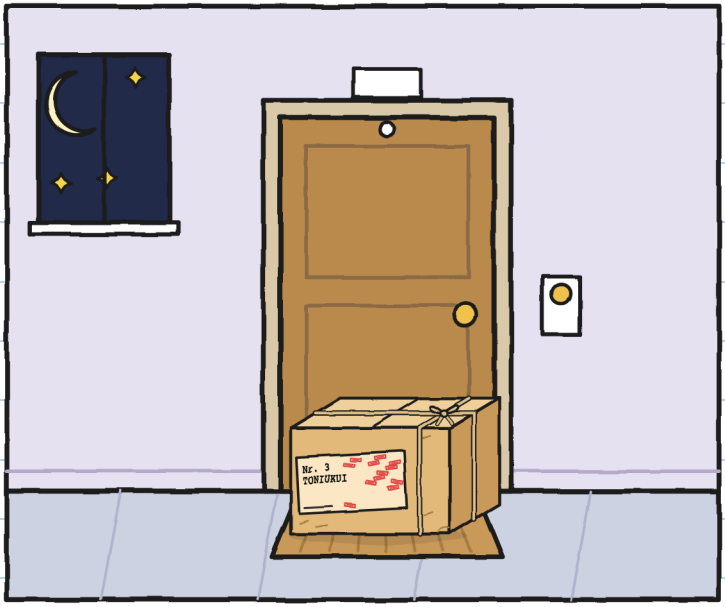

— Palikau dėžę visai nakčiai ant durų kilimėlio.
— Kodėl neįnešei jos? — paklausė Julita.
— Namie daug kas mane jau vadina Toniuku.

— Vienas parašas viską sutvarkytų, — pasakė Julita, kai Tonis išėjo. — Vienas. Tai užtrunka dvi sekundes. Išmatavau laiką, pasirašydama pati.

Atidariau sąsiuvinį. „Žalia mano sakinio neuždengs", pagalvojau. Rašiau tušinuku, stipriai spausdamas:

Perskaičiau. Nesutinku. Kol kas. –J.

Turiu kitą idėją. Nežiūrėk į mane taip. –J.

SKYRIUS 3

Autografai

Antradienį išėjau iš pamokų. Šaligatvyje prie parduotuvės pamačiau stalą. Jis turėjo geltoną staltiesę iki žemės. Jis turėjo plakatą Julitos raštu. O viduryje kažkas buvo uždengta.

— Tai pultas, atrama, kad būtų patogu pasirašyti, — pasakė Julita. — Renku autografus: parašus atminimui.

— Nuo kada?

— Nuo vakar.

Ant pulto gulėjo lapas su linijomis. Apačioje buvo žirklėmis iškirptas langiukas. Staltiesė turėjo tokį patį, tiesiai po juo.
Pakėliau staltiesės kampą. Pultas buvo Nr. 3, paguldytas ant šono. Pro langiukus matėsi jo etiketė, nukreipta į viršų.

KAIP TAI VEIKIA

1. Lapas su langiuku.

2. Staltiesė su skyle.

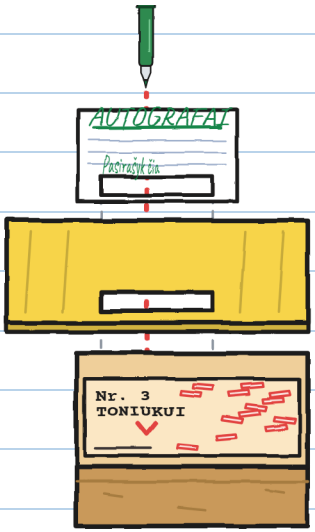

3. Nr. 3 etiketė – tuščioji jos dalis.

4. Kas pasirašo langiuke... pasirašo ant etiketės.

— Mano flomasteriu, — tyliai ir laiminga pasakė Julita. — Rašalas nenusitrina. Rytoj Nr. 3 negrįš. Tonis sužinos, kai pamatys. Staigmena!

– Tonis neprašė išnešti Nr. 3 iš parduotuvės, – pasakiau. – Antra sąlyga.
– Jis dar padėkos.
– O Mara?
– Ji kalbėjo telefonu. Pasakiau jai: „Autografų stalas“. Ir jis toks yra.
– O pultas?
– Apie tai ji neklausė.

Priminiau jai apie Florą ir aštuntąją sėklą. Julita neleido Florai pasirašyti per anksti.
– Tai ne tas pats. Tas pristatymas dar nebuvo pasiruošęs. Šitas – greitesnis.
– Daryk tu. Aš ne.

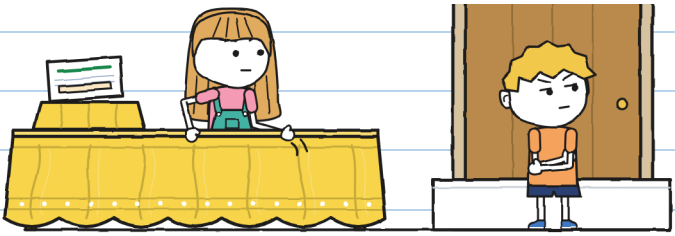

Jis atsisėdo ant laiptelio. Labai rimtas. Nepadėjo nė kiek. –J.

ŽAIBAS pravažiuoja mūsų gatve dešimt po penkių. Jų trys, vienas paskui kitą.

ŽAIBO KORTELĖS

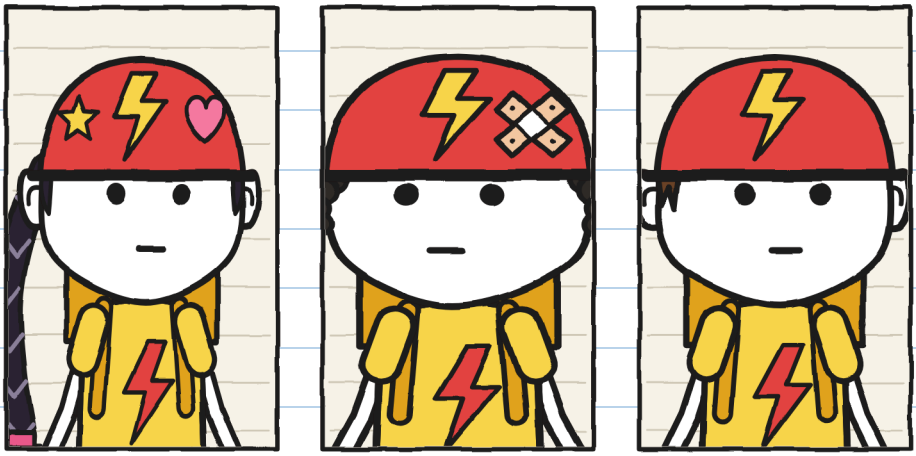

ŽOJA, „Raketa“:
greičiausia.
Duoda pravardes.

BRUNAS, „Pradūrimas“:
kartą pradūrė padangą.
Prieš dvejus metus.

TONIS:
be pravardės.
Kol kas.

— Autografai? Mūsų? — pasakė Žoja. Ji sustojo ir nulipo nuo dviračio.

Niekas niekada neprašė jų autografo. Todėl ir veikia. —J.

Žoja pirmoji pasirašė, su žvaigždute raidėje o. Brunas parašė „Brunas“. Žoja išbraukė vardą ir parašė „Pradūrimas“.
— ŽAIBE pravardės prilimpa visam laikui, — pasakė man Brunas nesupykęs. — Aš kartą pradūriau padangą.

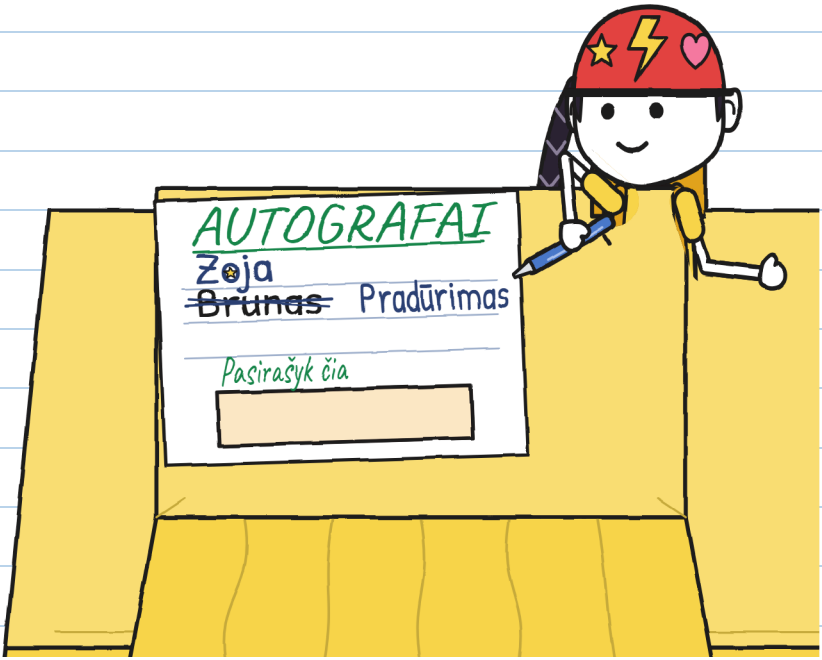

Tonis vis dar sėdėjo ant dviračio. Jis žiūrėjo į stalą taip, kaip sekmadienį žiūrėjo į Nr. 3.

— Tavo eilė, Toni, — pasakė Julita. — Čia apačioje, pažymėtoje vietoje. Geriausia vieta.
Ji padavė jam savo žalią flomasterį.
Tonio pirmą kartą prašė autografo. Jis nulipo nuo dviračio ir išsitiesė.

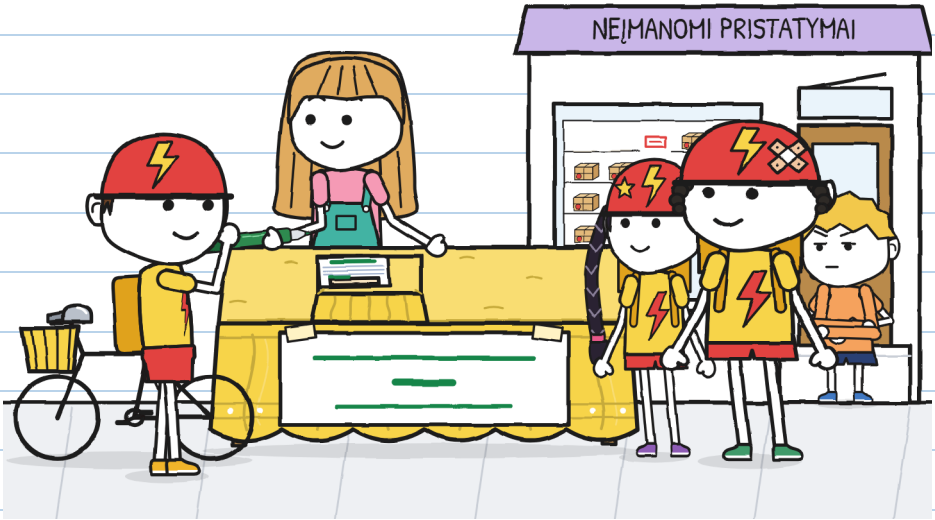

Nuo laiptelio mačiau viską. „Tai ne mano reikalas“, galvojau. Ir tylėjau.

Atsistojau.

— Toni, pala...

Pavėlavau. Tonis vienu truktelėjimu patraukė pultą arčiau. Jis ruošėsi pasirašyti. Po staltiese kažkas suskambo:

Tonis pakėlė staltiesę.

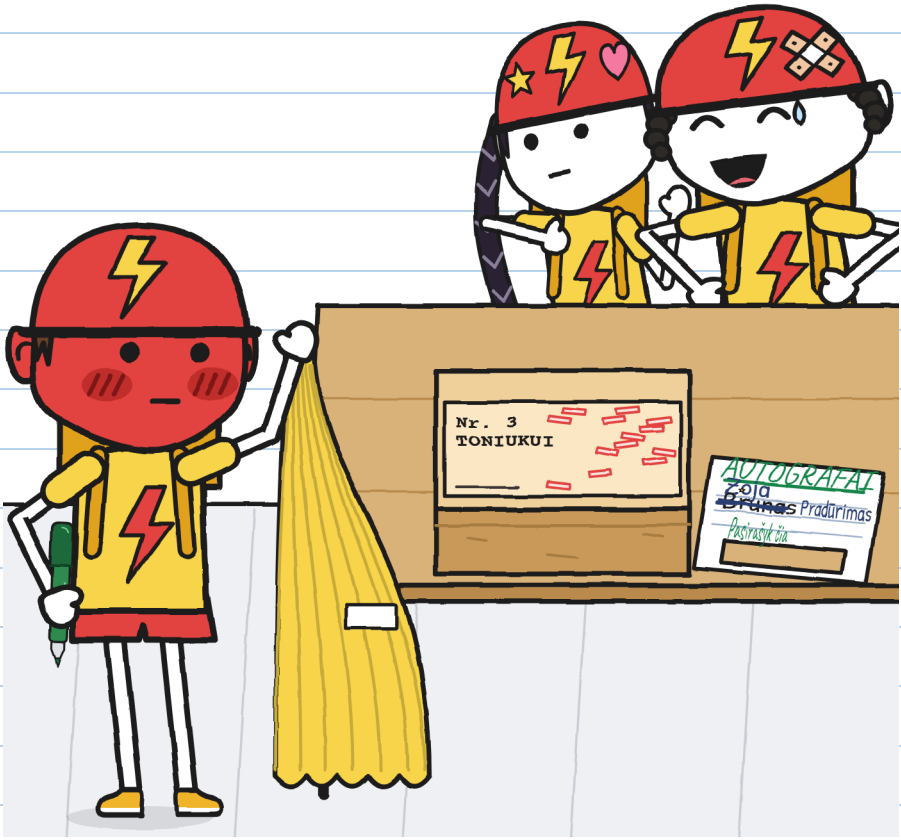

— „To-niu-kui“, — perskaitė Žoja, lėtai ir patenkinta.
— Toniukas? — pasakė Brunas. Jis nusijuokė.
Žoja nesijuokė. Žoja mąstė.

Tonis nešaukė. Lėtai uždengė flomasterį dangteliu. Padėjo jį ant lapo. Nepasirašęs.

– ŽAIBAS spąstų nepasirašo.

Jis nuėjo pėsčiomis, vesdamasis dviratį už vairo. Niekas jam nenusekė iš paskos.

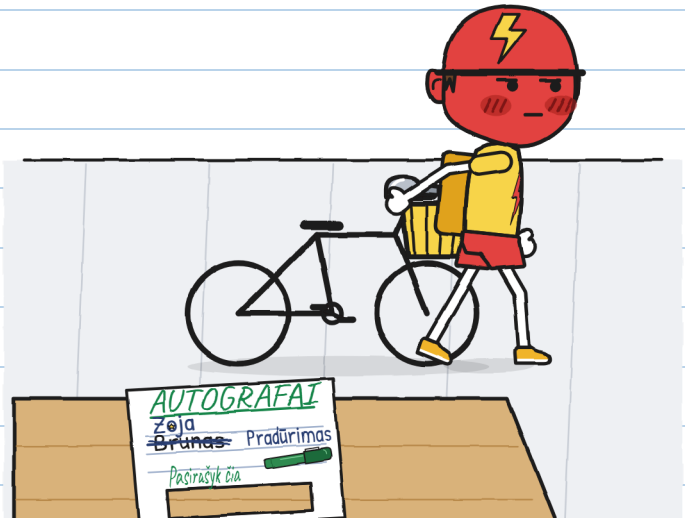

Jis buvo šalmo spalvos. Bet ne gėdos raudonumu. Tai buvo pykčio raudonumas.

Raudonometras tokiam raudoniui skaičiaus neturi. –J.

Mara išėjo su violetiniu audeklu. Ji neklausė, kas išnešė siuntinį. Pažiūrėjo į tuščią vietą lentynoje, į stalą ir į Julitą.
Ji uždengė Nr. 3 ir paėmė jį ant rankų.
— Šis siuntinys nepristatytas, — pasakė ji Žojai ir Brunui. — O kas parašyta etiketėje - Tonio reikalas.

Jie išvažiavo, nė karto nepaskambinę skambučiais.

Padėjau Julitai surinkti staltiesę, plakatą ir lapą. Du parašai ir skylė. Nesakiau jai „aš juk sakiau“. Nei „nieko neatsitiko“. Atsitiko.

— Tu nieko nepadarei, — pasakė Julita.

— Perspėjau per vėlai. Galėjau anksčiau. Arba pašaukti Marą.

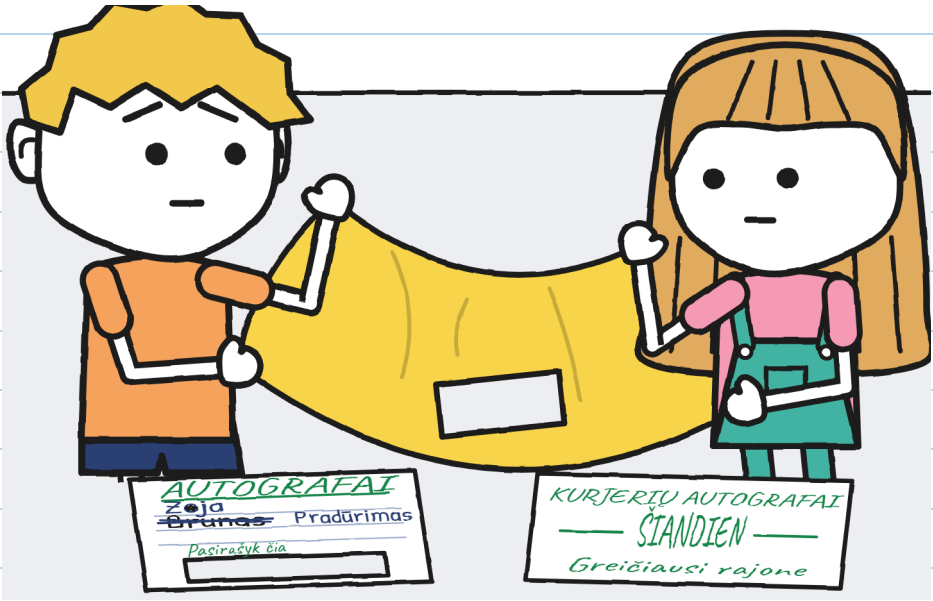

Julita įėjo ir viską papasakojo Marai pati, be niekieno pagalbos. Langiuką, staltiesę, lentyną, telefoną.

— O Toniui papasakosi tu, — pasakė Mara.

Trečiadienį Tonis pravažiavo dešimt po penkių. Nesustojo. Dvidešimt po penkių vėl grįžo. Pravažiavo trečią kartą. Julita stovėjo šaligatvio viduryje su popieriaus lapu.

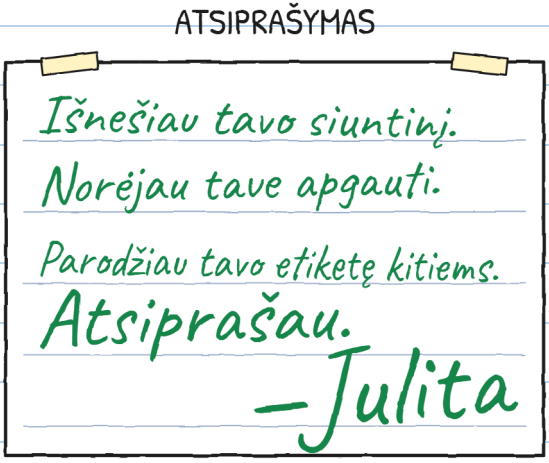

Tonis perskaitė lapą nuo dviračio.
— Gerai. Perskaičiau.
— Ar atleisi man?
— Pasakiau, kad perskaičiau.
Tą popietę Tonis neatėjo į parduotuvę. Jo dėžė liko tuščia.

Pasirašiau pilnu vardu. Tai buvo minimumas. –J.

SKYRIUS 4

Mažas dviratukas

Ketvirtadienį Tonis įėjo į parduotuvę. Jis nesidairė į gatvės puses. Po pažastimi nešėsi dviratuką.

Tai nebuvo jo dviratis. O gal buvo: jo vaikystės dviratis.

— Nuo sekmadienio galvoju apie tilin, — pasakė Tonis. — Man atrodo, prisimenu tą garsą. Noriu sužinoti, ar neklystu.

— Noriu atidaryti Nr. 3. Ne čia: matosi iš gatvės. Mara nusivedė mus į galinį kambarį – kambarį už parduotuvės.

— Atidaryti nereiškia pasirašyti, — pasakė ji. — Be parašo auštant jis sugrįžta.

— Ar galiu likti? — paklausė Julita. Ji paklausė. Tonis delsė.

— Nieko neliesk.

— Neliesiu dėžės. Ir temos neliesiu.

Tonis atrišo virvutę. Viduje buvo senas laikraštinis popierius. Jis pats plyšo. O tarp popieriaus...

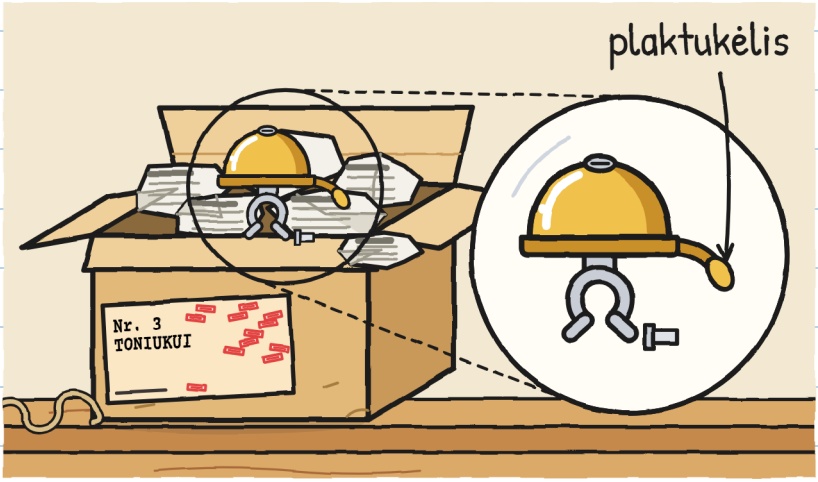

Dviračio varpelis, mažas ir auksinis. Spyruoklė verčia plaktukėlį atšokti. Jei jį pakratai, jis skamba.

Nr. 1 kandžiojosi. Nr. 2 bėgiojo. Nr. 3 tik skamba.

Nei drakono, nei letenų. Varpelis. Man patinka. –J.

Apačioje buvo raštelis, sulenktas į keturias dalis.

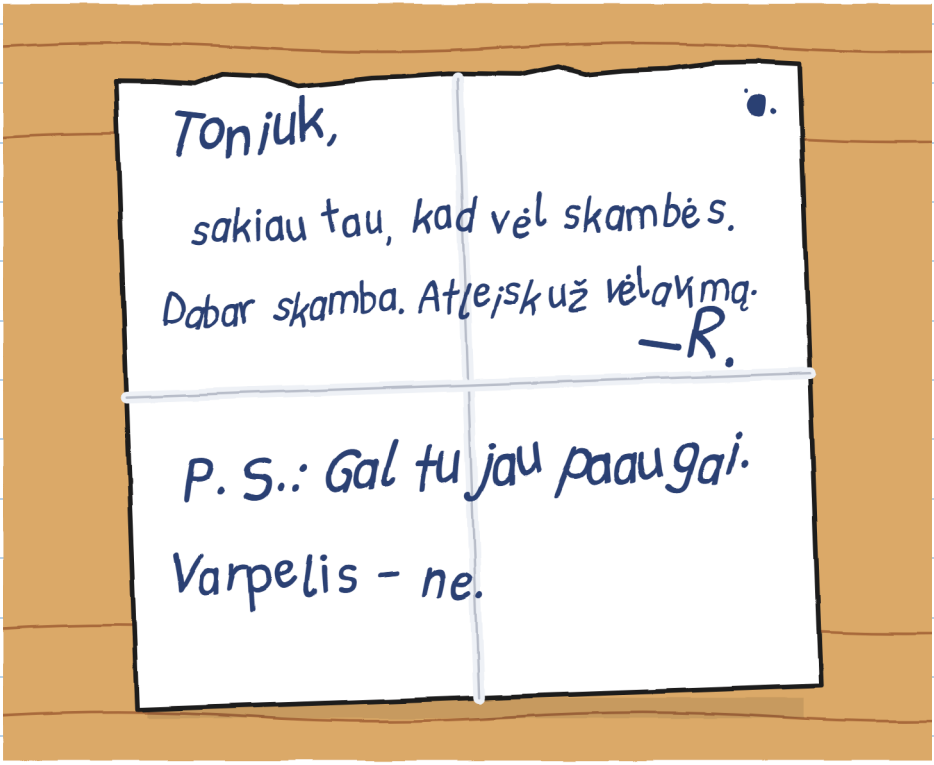

Tonis ją perskaitė du kartus.
— Kokia bloga rašysena, — pasakė jis. Ir ilgai tylėjo.

R. žodį ištesi vėlai. Taip sakė Flora. Nepasakė, KIEK vėlai. —J.

Tada Tonis pastatė dviratuką ant stalo.

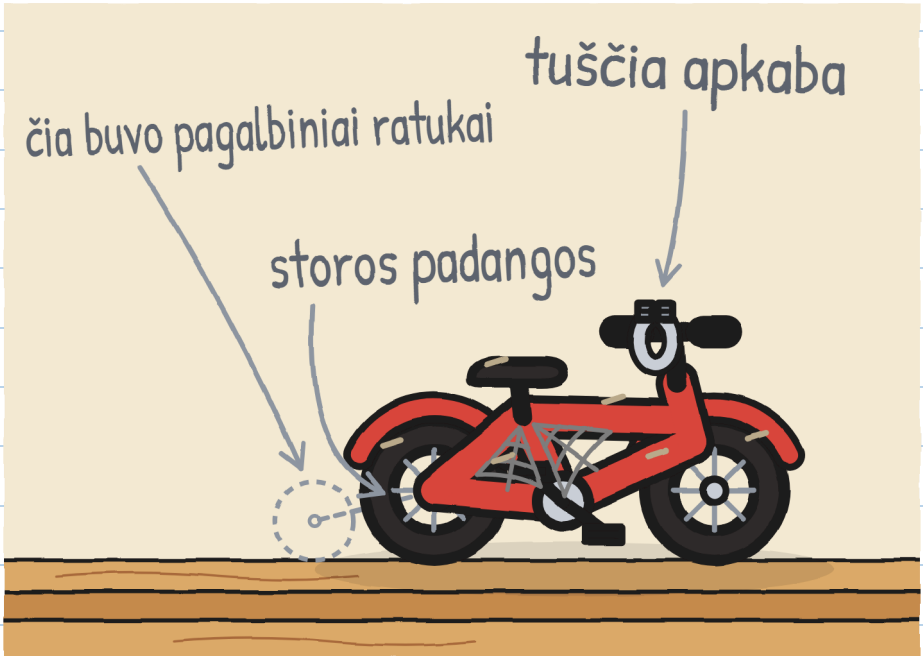

– Buvo mano. Jame buvo šitas varpelis, pritvirtintas apkaba. Vieną dieną varpelis nustojo skambėti: klak. Kažkas pasakė: „Duok jį man, Toniuk. Aš jį sutaisysiu ir grąžinsiu“.

– Kas? – paklausė Julita netyčia. Ji užsidengė burną.

– Veido neprisimenu. Prisimenu varpelį. Ir kad ilgai laukiau.

— Namie mane vadina Toniuku, — pasakė Tonis.
— ŽAIBE - Tonis. Taip užrašiau savo kortelėje pirmą dieną.
— Kas blogo Toniuke? — paklausiau.
— Nieko. Kol nepasako Žoja. ŽAIBE pravardės prilimpa visam laikui. Pažiūrėk į Bruną.

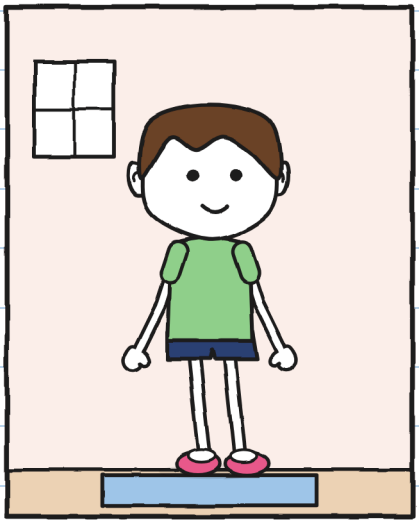

NAMIE: Toniukas

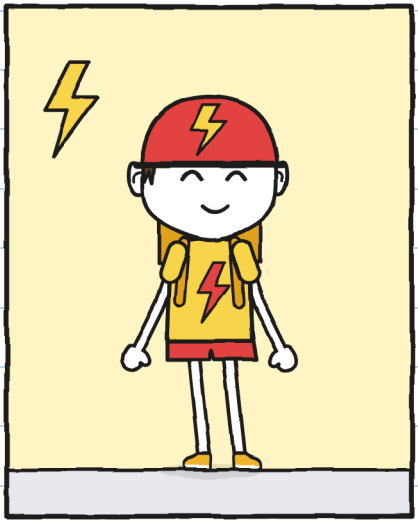

ŽAIBE: Tonis

— Brunas mane vadino Toniuku šešis kartus nuo antradienio, — pridūrė Tonis.
Julita susigūžė savo kampe.

– Ar vis dar tilpsi? – paklausė Julita. Ji negalėjo susilaikyti.
Mara nuleido dviratuką ant žemės. Tonis atsisėdo.

Tilpo. Daugmaž.
Mara išleido garsą, beveik juoką. Tonis irgi juokėsi.
Nuo šeštadienio nemačiau jo juokiantis.

Raudonometras: 0. Užrašau, nes tai irgi skaičiuojasi. –J.

— Tavo dviratyje jau yra ŽAIBO skambutis, — pasakiau. — Tau nereikia uždėti šito varpelio. Gali jį pasilikti. Arba leisti jam sugrįžti.
— Žinau, — pasakė Tonis. Bet pažiūrėjo į mane taip, tarsi tai girdėtų pirmą kartą.

Julita vienuolika minučių tylėjo ir klausėsi, padėjusi flomasterį į šalį.

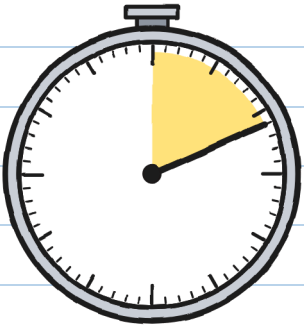

11 min.

Vienuolika minučių. Man nutirpo liežuvis. —J.

— Noriu jį išbandyti vienas, — pasakė Tonis.
Mara, Julita ir aš išėjome. Tonis uždarė galinį kambarį.

Kad negirdėtų, Julita nuėjo į kitą parduotuvės galą, o aš piešiau. Tonio sėdynė jau turi stogelį: audeklinį gaubtą. Vis tiek girdėjosi.

Tilin.
Tai buvo tas pats tilin, kaip šeštadienį. Paskui dar vienas. O paskui nė vieno ilgą laiką.

Tonis išėjo. Vienoje rankoje nešėsi varpelį, po pažastimi – dėžę.
– Pasiimu ją iki rytojaus. Nepasirašęs.
– Auštant ji sugrįš, – pasakė Mara.
– Tegul sugrįžta. Noriu ją turėti vieną naktį.
– O jei Tonis paliks varpelį ne dėžėje?
– paklausiau.
– To niekada nebandžiau, – pasakė Mara. – Ir nebandysiu septintą ryto.
Tonis sudėjo varpelį ir raštelį atgal į dėžę.

Iki rytojaus liko keturiolika valandų. Aš jas skaičiuosiu. –J.

Penktadienį mano gatvė vėl suskambo: tilin, tilin, tilin. Grįžimas Nr. 14.
To, kas vyko praėjusią naktį, nemačiau. Man papasakojo Tonis:

– Šį kartą Nr. 3 miegojo ant mano naktinio staliuko. Ne ant kilimėlio. Auštant jis daužėsi į stiklą. Aš jam atidariau langą.

Jis atidarė langą siuntiniui. Koks mandagus. –J.

Nupiešiau abu Tonio dviračius greta.
Prie dabartinio dviračio pridėjau varpelį.
Gražiai atrodo.
Julita ant nupiešto varpelio užklijavo popierėlį.

anksčiau dabar

Ji buvo teisi. Truputį erzina.

SKYRIUS 5

Privačiai

Penktadienio popietę Nr. 3 stovėjo savo lentynoje. Jis turėjo keturiolika antspaudų. Tonis žiūrėjo į jį iš tolo, sėdėdamas savo dėžėje.

Julita jau dvi dienas kažką ruošė. Man pasidarė baisu.
Tai buvo lapas su dviem variantais.

Tonis perskaitė lapą. Pažiūrėjo į Marą.

— Jei pasirašysiu, kas apie tai žinos?

— Aš. Ir mano registro knyga: ten užrašau pristatymus. Ji neišeina iš stalčiaus.

— O ŽAIBAS?

— Aš jam nesakysiu. Registro knyga – ne lentelė ant sienos.

Lentelėje – skaičiai. Vardai lieka stalčiuje. –J.

Tonis atsistojo nuo savo dėžės.

– Renkuosi B.

Julita nešoktelėjo. Mačiau, kaip ji nešoktelėjo.

– Galiniame kambaryje, – tęsė Tonis. – Su jumis abiem.

– Ir aš? – paklausė Julita.

– Tu nori matyti mane pasirašant labiau už visus. Man geriau, kad būtum priešais.

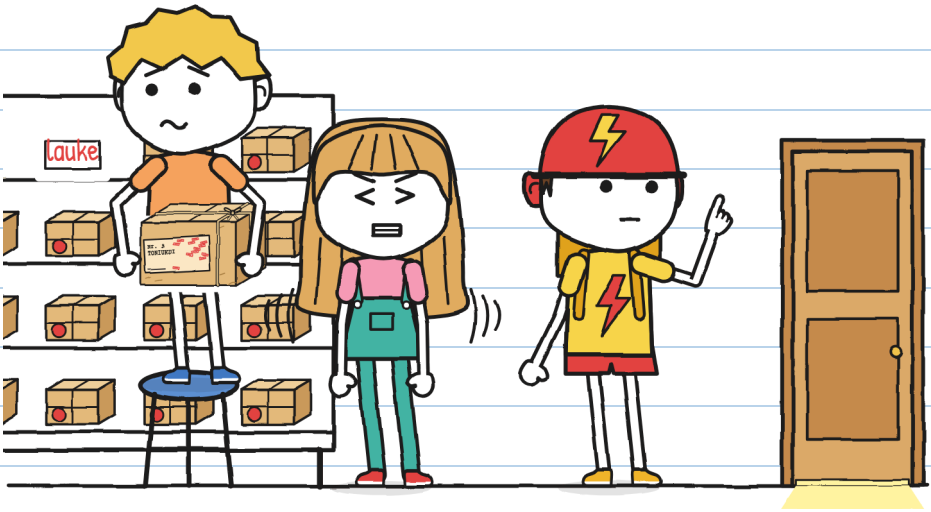

Galiniame kambaryje Tonis vėl išsitraukė varpelį ir raštelį. Jis lėtai, atidžiai juos apžiūrėjo.

— Prieš pasirašydamas, žiūriu, ką pasirašau, — pasakė jis niekam į akis nežiūrėdamas.

Julita pasidarė rožinė, kaip jos marškinėliai.

Julita padavė Toniui savo žalią flomasterį. Ji atsisėdo ant maišo kampe.
– Ką darai? – paklausiau.
– Atsisėdu ant savo rankų. Kad nepadėčiau.

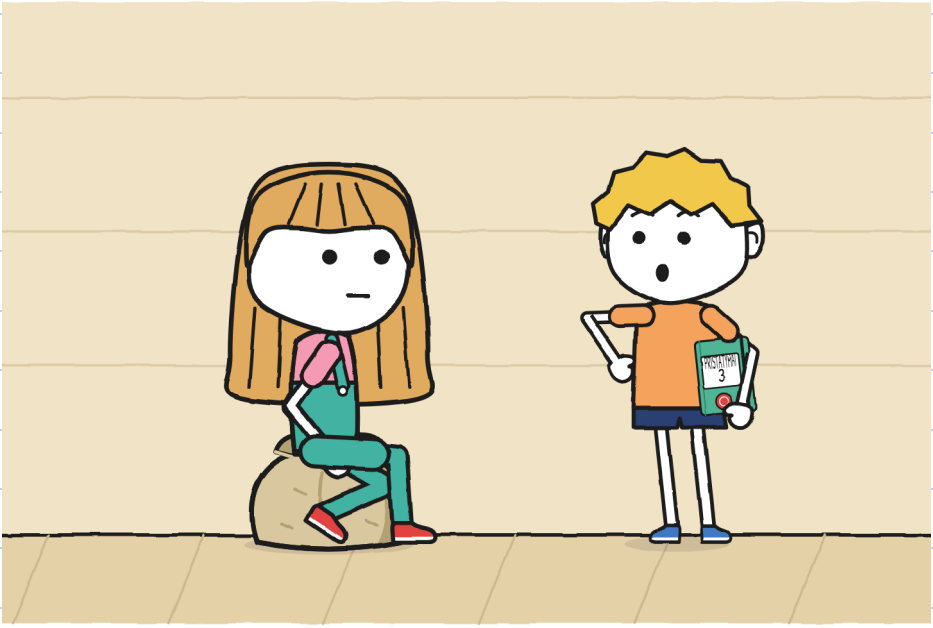

Uždariau sąsiuvinį ir pasikišau jį po pažastimi.

Vėliau jis viską užrašė. –J.

Tonis nukėlė flomasterio dangtelį ir pasirašė.

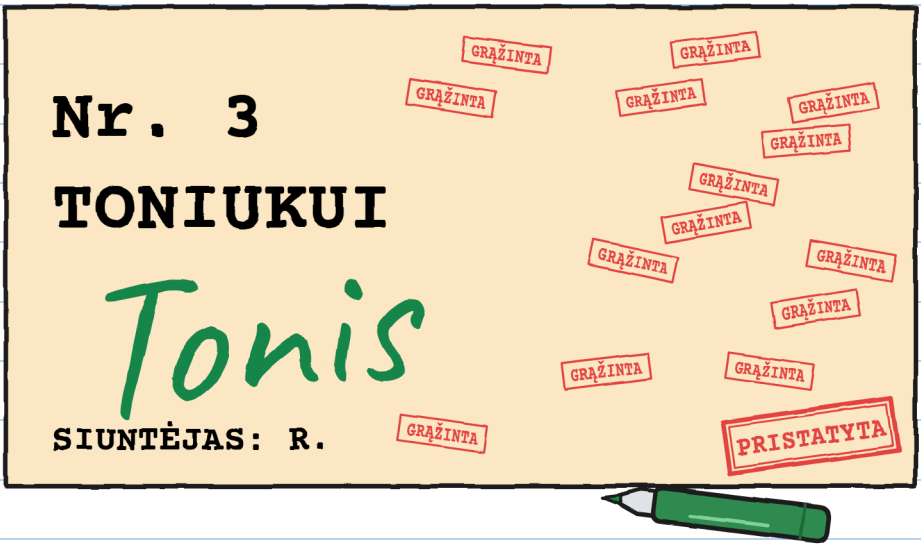

Etiketėje buvo parašyta „Toniukui“.
Parašas – „Tonis“.
— Ar taip tinka? — paklausė Tonis. — Tai ne tas pats vardas.
— Pasirašo tas, kas gauna, — pasakė Mara. — O gavai jį tu.

Mara įrašė pristatymą į savo knygą. Julita jau laikė mėlyną taburetę. Ji padėjo ją ant žemės.

— Ar galiu pakeisti lentelę? — paklausė ji Tonio, ne Maros.

Tonis pažiūrėjo į lentelę.

— Ten parašytas tik skaičius.

— Tik.

— Gerai.

Aš paklausiau pirma. Užsirašyk. –J.

Šaligatvyje Tonis atrėmė savo dviratį į sieną. Iš kuprinės išsitraukė atsuktuvą.

— Ar uždėsi varpelį? — paklausiau.

— Taip.

— O ŽAIBO skambutis?

— Tas – ŽAIBO. Šitas – mano.

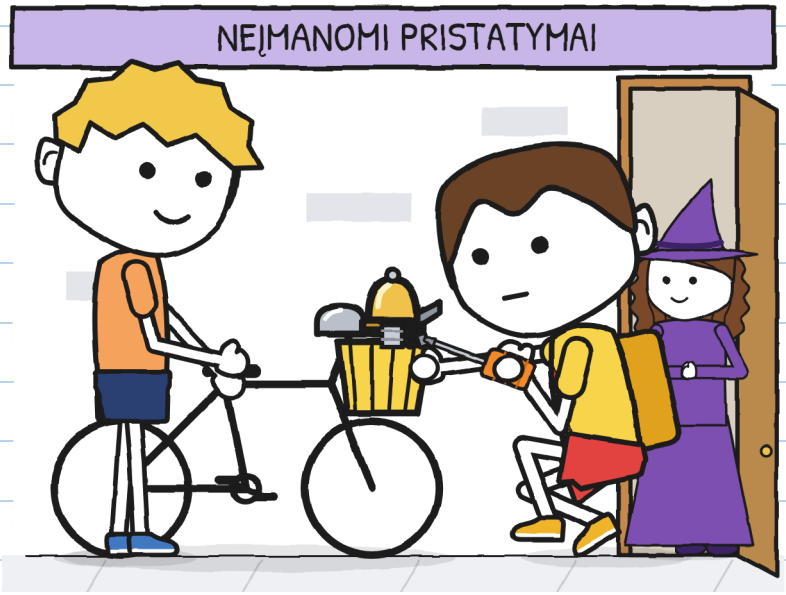

Tonis jį uždėjo. Aš tik palaikiau dviratį.

Ir tik todėl, kad jis paprašė. Tonis pirštu palietė plaktukėlį.

Tilin.

Dešimt po penkių pravažiavo ŽAIBAS.
Brunas sustojo.
– O kas čia skamba?
– Varpelis.
– Iš kur jis?
– Buvo mano.
– Iš tada, kai buvai Toniukas?
Pažiūrėjau į Tonį. Nieko raudono. Net ausys ne.

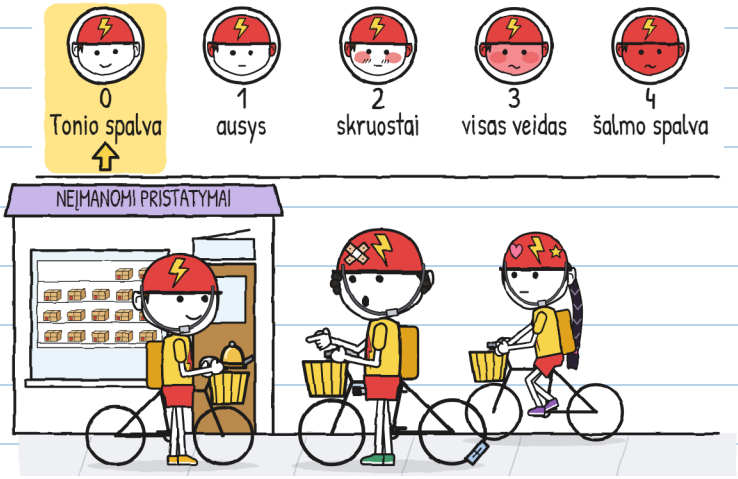

– Iš tada, kai mane taip vadino. Dabar mano vardas – Tonis. O tu kaip vadiniesi?
– Pra... – Brunas nutilo. – Brunas.
– Vadinasi, Brunai.

Brunas pakėlė galvą. ŽAIBE jau dvejus metus niekas nevadino jo Brunu.

Žoja atvėrė burną.

Tonis kartą palietė plaktukėlį.

Tilin.

Žoja uždarė burną. Susimąstė.

— Gražiai skamba, — pasakė ji. — Vėluojame, Toni.

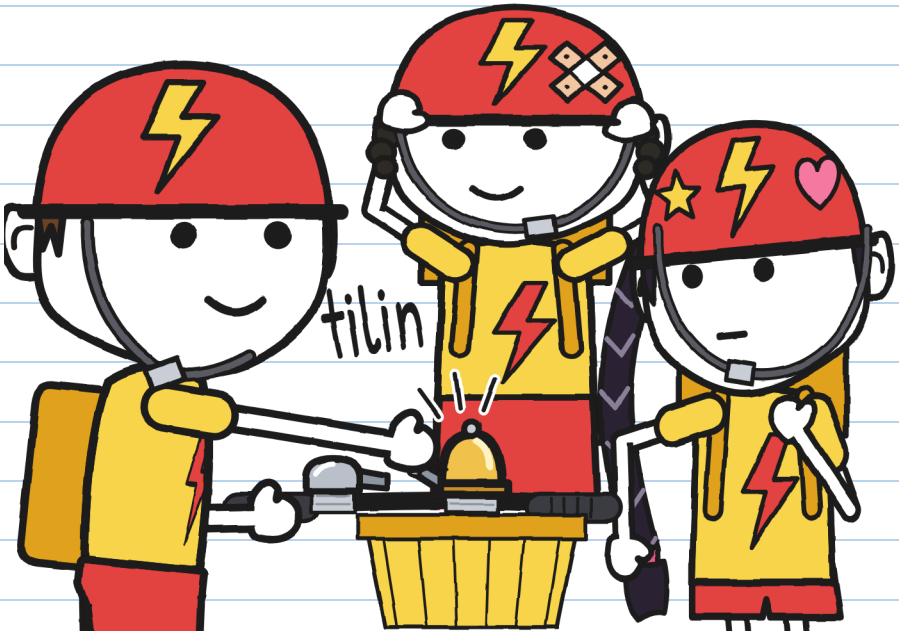

Ji pasakė „Tonis“. Be jokių priedų. —J.

Tą naktį vėl palikau žaliuzes pakeltas.
– Vėl stebi? – paklausė mama.
– Šiandien stebiu, kad nieko nenutiktų.
– Tai aš moku puikiai. Miegok.

Užmigau su neužd engtu flomasteriu. Mano pagalvė žalia. –J.

Išaušo.

Nieko neskambėjo.

Nė tilin, nė lango, nė 4 numerio šuns.

Tai gražiausia tyla, kokią esu girdėjęs savo gatvėje.

SKYRIUS 6

Kol kas

Šeštadienį dešimtą nupiešiau lentyną.
Septyniolika siuntinių. Trys tuščios vietos.

Mara įklijavo etiketę į savo knygą, prie kitų dviejų.

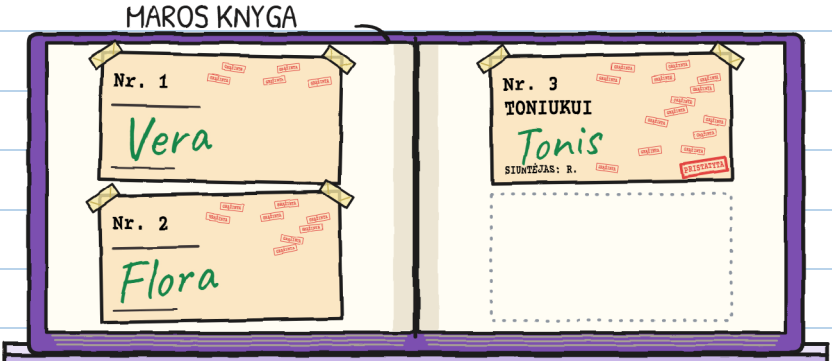

Kiaušinis, sėklos ir varpelis. Visi trys pavėlavo.
Visi trys atkeliavo.

Trečiąjį pasirašė Tonis. Šį kartą aš tik padaviau flomasterį. –J.

Tonis atsisėdo savo dėžėje ir pajudėjo. Šį kartą į lentyną nepažiūrėjo.

– Tai tavo sėdynė „kol kas“, – pasakė Mara.

– Kol kas man tinka, – pasakė Tonis.

LIKO 17

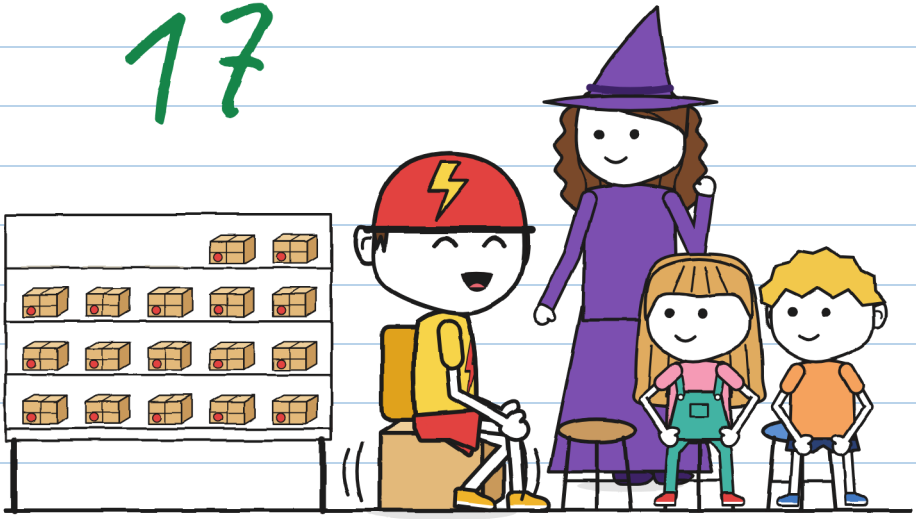

„Kol kas“ gali trukti metų metus. Paklausk Nr. 3. –J.

Parodžiau Toniui savo projektą: sėdynės piešinį. Man tai užtruko visą savaitę.

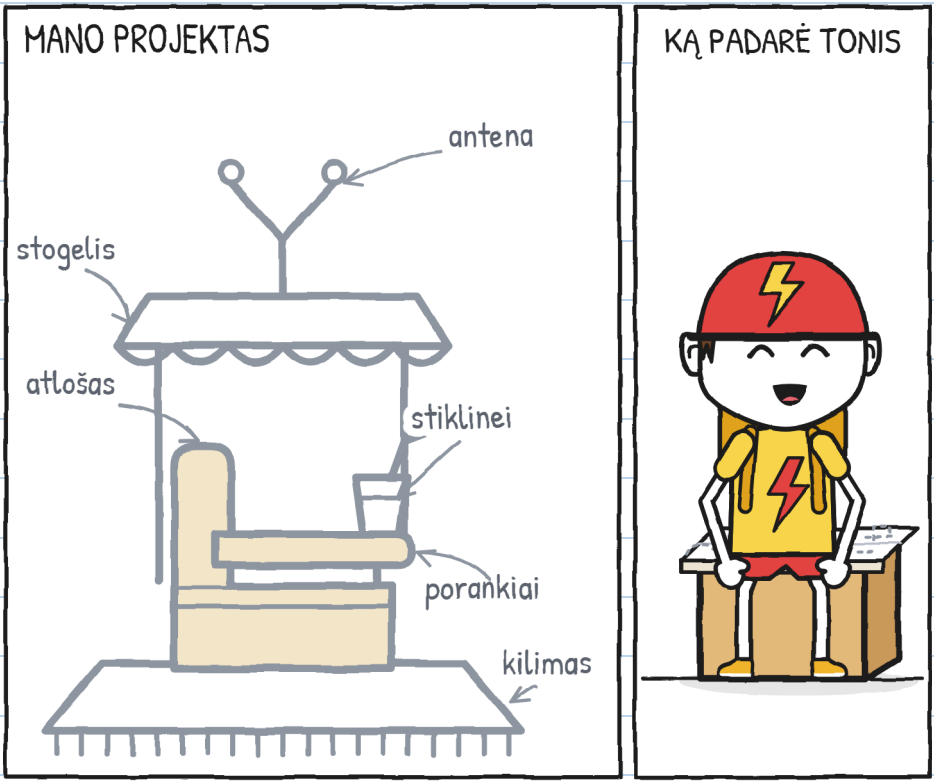

– Ar duosi man?

Jis sulankstė piešinį keturis kartus. Padėjo jį ant dėžės ir atsisėdo.

Lauke varpelis buvo pasviręs ant vairo.
— Palaikysiu jį, kol užveržsi, — pasakiau.
— Galiu pats.
Tonis galėjo. Aš žiūrėjau į varžtą. Atrodė, kad jis turi šimtą apsisukimų.

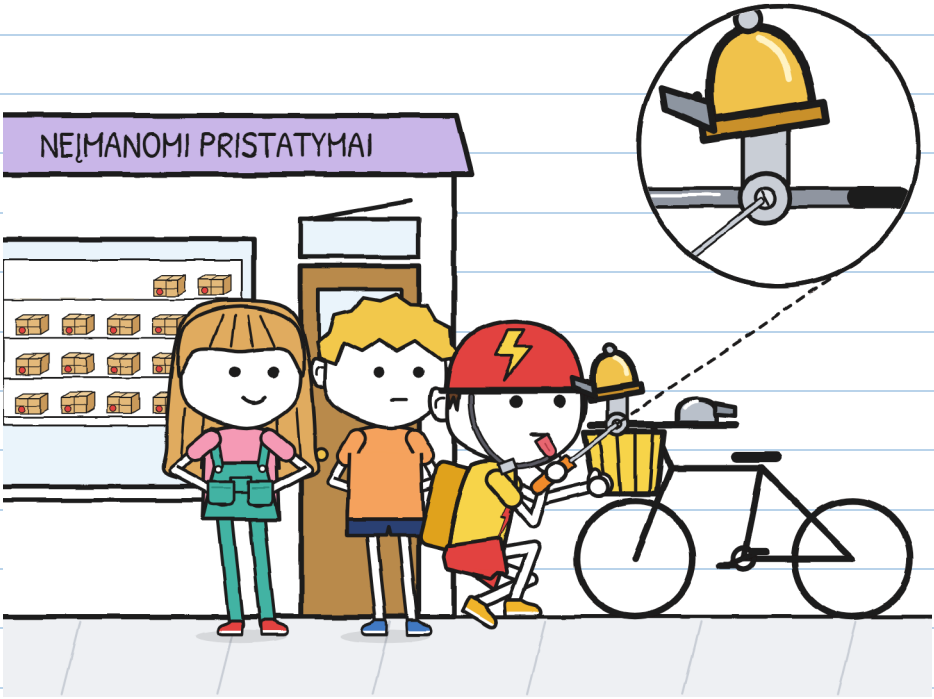

Julita išsitraukė autografų lapą. Langiukas buvo užklijuotas popieriumi ir daug lipnios juostos.

— Tai tas iš spąstų, — pasakė Julita Marai, nelaukdama klausimų. — Aš jį pataisiau.
Ji padėjo lapą prieš Tonį.
— Ar pasirašysi man autografą? Tikrą. Be nieko apačioje.
Tonis pažiūrėjo po lapu. Pažiūrėjo po prekystaliu. Apvertė varlę.
— Gerai.

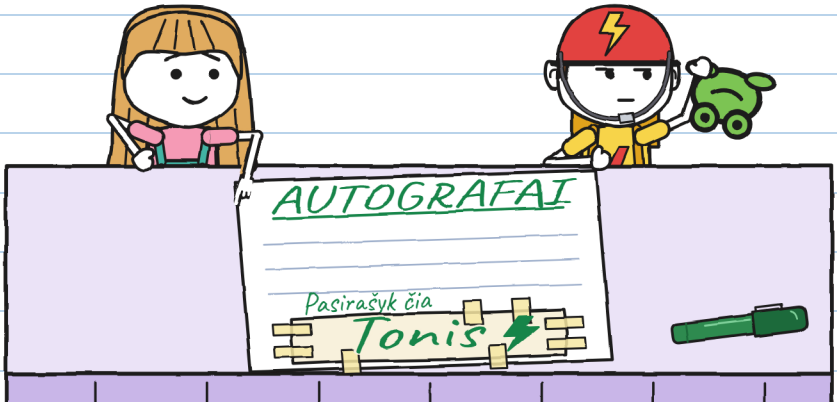

Pelniau tai. –J.

Vidurdienį Tonis išvyko į pristatymą. Senyvas ponas su berete lėtai ėjo per gatvę, su lazda. Tonis sustojo. Palaukė. Vieną kartą paskambino varpeliu. Tarsi sakydamas: „Aš čia“.
Tilin.

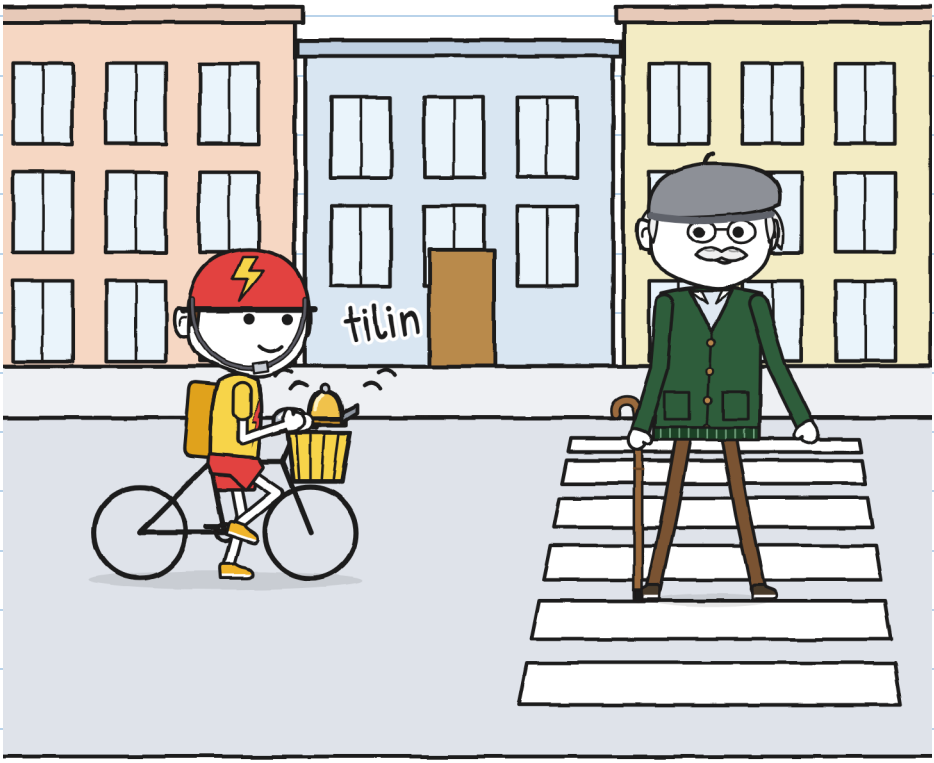

Ponas pakėlė lazdą pasisveikinti ir lėtai ėjo toliau.

— Tai don Antonio, — pasakė Mara. — Antrasis Toniukas mano sąraše.
— Ar tas varpelis naujas? — paklausė ponas, jau mūsų šaligatvyje.
— Senas, — pasakė Tonis. — Buvo mano. Iš tada, kai mane vadino Toniuku.
— Manęs taip nevadina jau šešiasdešimt metų. Pasikeistume? Tu – don Antonio, o aš – Toniukas.
Tonis susimąstė.
— Kol kas ne.

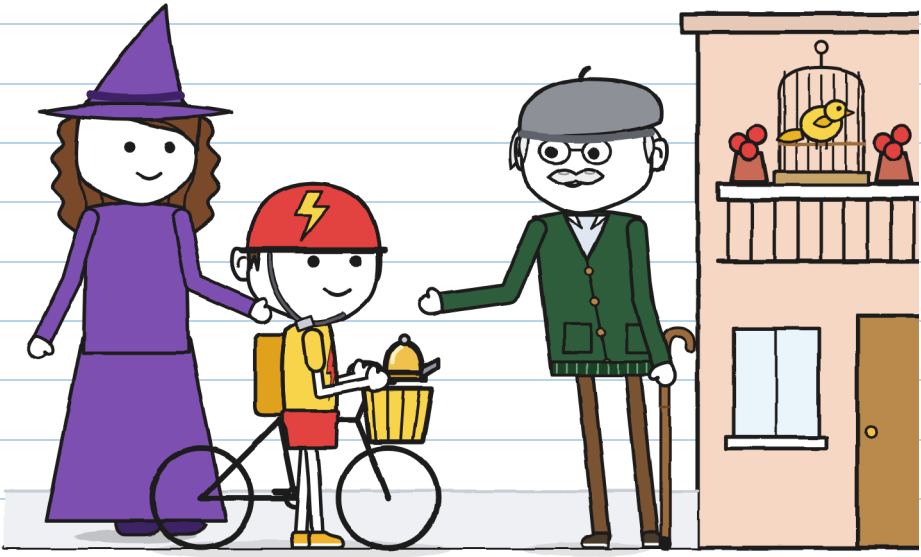

Išsitraukiau R. kortelę. Joje jau buvo šešios užuominos. Pridėjau dvi. Tonis paprašė mano tušinuko. Jis parašė apačioje savo raštu.

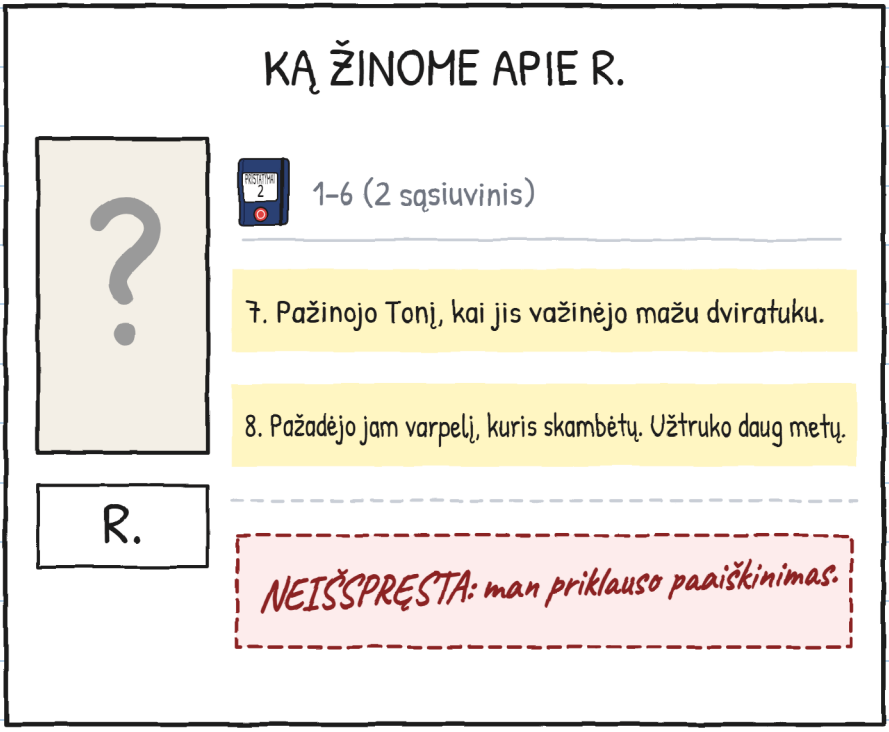

– Ar padėkosi? – paklausė Julita.

– Padėka ir skundas. Abu. Dar nežinau, kas yra R.

Pirmą valandą įėjo Vera. Ant rankų nešėsi Trupinukę, o plaukuose turėjo šakelę.
— Man reikia pagalbos. Trupinukė jau moka pakilti. Jai reikia saugios vietos nusileisti. — Ji padarė pauzę. — Vakar ji išsirinko mano sriubą.

Trupinukė pažiūrėjo į mane ir padarė mano „tai ne aš" veidą.

Tavo, tiksliai. Su makaronu. –J.

– Ar tau reikia ko nors greito? – paklausė Tonis iš savo dėžės.

– Man padėti reikia mokėti laukti, – pasakė Vera.

– Aš irgi moku. Nuo šios savaitės.

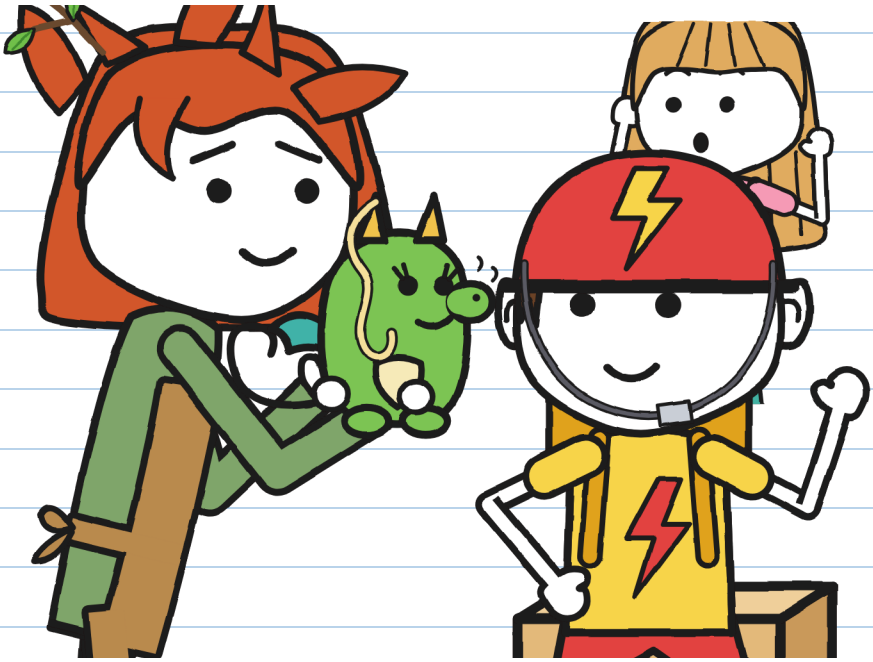

Aš irgi moku laukti. Jau? –J.

PRISTATYMAS NR. 3. Kiek kam užtruko:

	ŽAIBAS: dešimt minučių.
	R.: metai.
	Tonis: šešios dienos.
	Julita, klausydamasi: vienuolika minučių (rekordas).

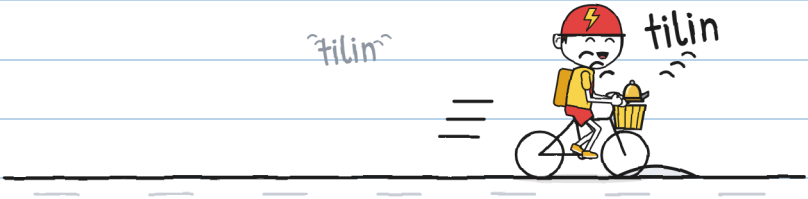

Tonis išvyko pristatinėti. Gatvėje suskambo tilin.
Ir dar vienas.
Šį kartą varpelį skambino jis pats.

Aš dar skambu pati. Mokausi. –J.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 4

(jau greitai)

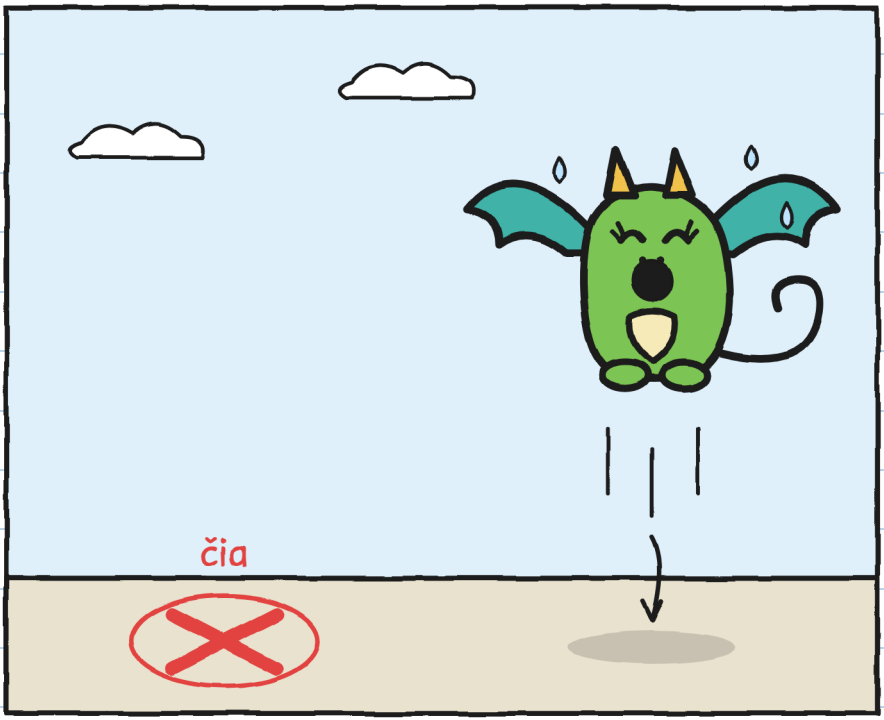

Kur nusileidžia drakono mažylė, kuri tave mėgdžioja? –J.

RAJONAS (3 versija)

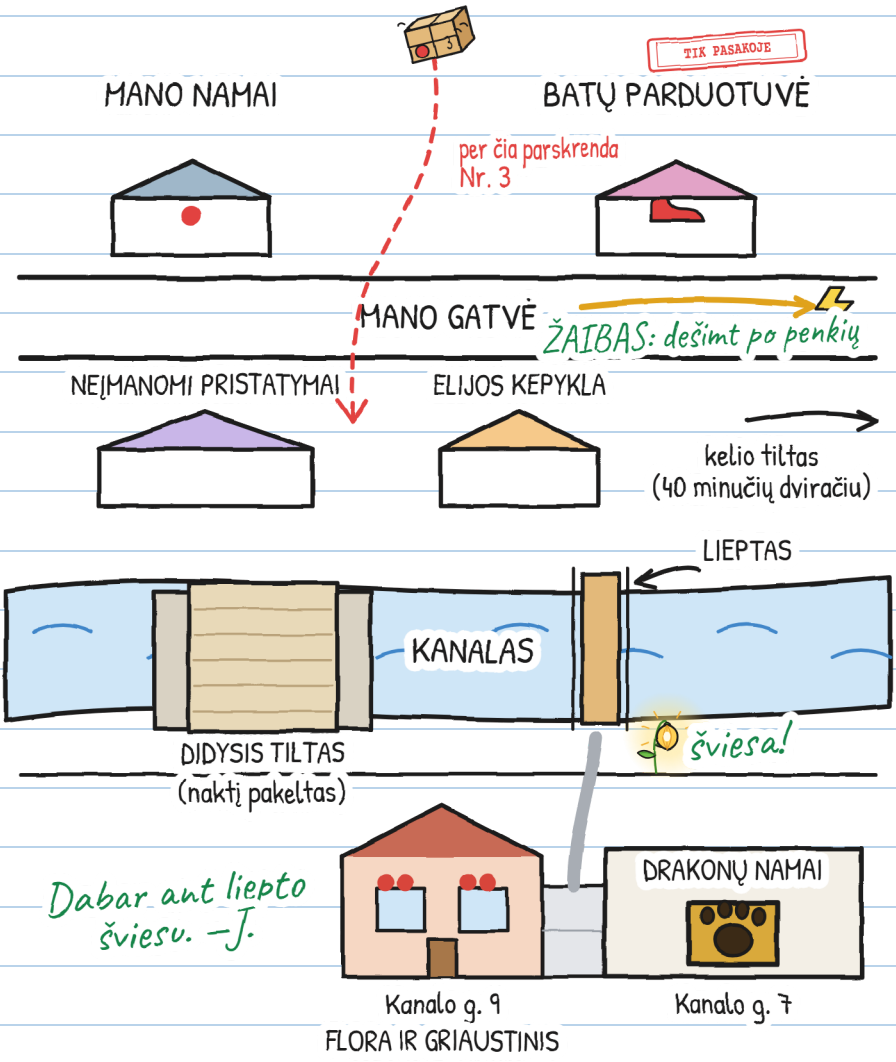

O TU, KAIP VADINIESI?

Tonį vadino Toniuku. Dabar jis pats renkasi savo vardą. O tu?

Man patinka, kai mane vadina...

Taip pat galima mane vadinti...

Nenoriu, kad mane vadintų...

Aš esu Julita. „J.“ – tik kai pasirašau. –J.

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Yra šeši dydžiai, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L turi tuos pačius puslapius ir tuos pačius piešinius. XL – tai romanas. Keičiasi tik tai, kaip pasakojama.

DYDIS XXS · PRE-A1
MARA IR TONIS JUOKIASI. AR MATAI RAUDONĄ DVIRATĮ?

DYDIS XS · A1
Mara beveik nusijuokė. Tonis irgi. Tokio jo nemačiau nuo šeštadienio.

DYDIS S · A2
Mara išleido garsą, beveik juoką. Tonis irgi juokėsi. Nuo šeštadienio nemačiau jo juokiantis.

DYDIS M · B1
Mara išleido garsą, panašų į juoką. Tonis irgi juokėsi. Nuo šeštadienio jo juokiantis nemačiau.

DYDIS L · B2
Mara išleido garsą, kuris kitam žmogui būtų buvęs juokas. Tonis irgi nusijuokė. Nuo šeštadienio nebuvau jo matęs juokiantis.

DYDIS XL · B2-C1
Iliustruotas romanas · 13+
BEKM lygiai yra apytiksliai.

Kiekvienas savo dydžiu. Tas pats tilin. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

TIKRAS DVIRATIS: KĄ DARYTI

1. Visada dėvėk šalmą, gerai užsegtą. Net jei važiuoji tik „čia pat, šalia".
2. Kad tave matytų ir girdėtų: žibintai, šviesūs drabužiai ir skambutis. Skambutis perspėja, o ne įsako.
3. Abi rankos ant vairo. Jei kas nors blaško dėmesį, sustok saugioje vietoje.
4. Šaligatvis priklauso einantiems pėsčiomis: ten vesk dviratį už vairo. Prieš pereidamas sustok ir apsidairyk.

Antspaudas TIK PASAKOJE žymi tai, kas nutinka pasakoje, o gatvėje – ne.

PRIEŠ IŠVAŽIUODAMAS PATIKRINK DVIRATĮ

